

Sygn. VUa 1/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSO Beata Łapińska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. M. (1)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności

w (...) (...) w Ł.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawcy J. M. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 listopada 2015r. sygn. IV U 246/14

oddala apelację.

V Ua 1/16

UZASADNIENIE

Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w P. orzeczeniem z dnia 14 maja 2014 roku, sygn.(...) zaliczył J. M. (1) do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w (...) (...) w Ł. orzeczeniem z dnia 7 lipca 2014 roku, sygn. (...) rozpatrujący sprawę wskutek odwołania J. M. (1) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od przedmiotowego orzeczenia odwołał się J. M. (1) podnosząc, że zespół orzekający nie wziął pod uwagę powikłań, jakie niesie za sobą cukrzyca.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w (...) (...) w Ł. wniósł o jego oddalenie. Argumentował przy tym, że schorzenia, na które cierpi powód, w tym nadciśnienia tętnicze, cukrzyca, zaćma, depresja, bóle stawów nie powodują konieczności czasowej ani częściowej opieki osób trzecich, a zatem nie zachodzą przesłanki zawarte w definicji umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV U 246/14 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

J. M. (1) urodził się (...). Od lat 80-tych leczy się z powodu cukrzycy, najpierw miał zaordynowane leki doustne, od 15 lat insulina. J. M. cierpi na cukrzycę typu 2, niewyrównaną, polineuropatię cukrzycową obwodową, nadciśnienie tętnicze i zaćmę oka prawego. Schorzenia te powodują, że wnioskodawca kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd uznał opinie biegłych lekarzy za prawidłowe, określające stan zdrowia powoda i jego możliwości samodzielnego funkcjonowania. Biegli nie kwestionowali, że J. M. choruje na cukrzycę typu 2 niewyrównaną, zaćmę jednego oka, nadciśnienie tętnicze i polineuropatię cukrzycową obwodową, wskazali jednak na stan zaawansowania tych schorzeń, podali wystąpienie polineuropatii cukrzycowej, ale o niewielkim nasileniu. Zaćma oka prawego nie skutkuje ograniczeniami w wykonywaniu czynności codziennych.

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że niepełnosprawność i jej stopnie określone są w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 roku, nr 127, poz. 721).

Sąd Rejonowy powołał się na brzmienie art. 4 wyżej wymienionej ustawy, który to przepis stanowi, co następuje:

1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.
2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.
3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.
4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie Sądu Rejonowego stan zdrowia odwołującego nie daje podstaw do stwierdzenia u niego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd I instancji wskazał, że stan zdrowia wnioskodawcy skutkuje koniecznością stałej opieki lekarza diabetologa, jednak nie powoduje innych ograniczeń w jego życiu codziennym. Sąd Rejonowy stwierdził ponadto, że odwołujący ma z uwagi na cukrzycę ograniczenia w dostępie do pewnych zawodów i czynności, w szczególności nie może pracować na wysokości oraz przy maszynach w ruchu. Jednakże w opinii Sądu I instancji wnioskodawca nie wymaga opieki osób trzecich. Sąd Rejonowy wywiódł, iż odwołujący jest w stanie jako osoba dorosła samodzielnie kontrolować swoje zdrowie, bez pomocy innych osób aplikować sobie insulinę i zażywać inne lekarstwa.

Z tych względów Sąd I instancji przyjął, że powód kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności i oddalił odwołanie w trybie art.477¹⁴§1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł odwołujący, zarzucając wyrokowi:

1. oparcie orzeczenia wyłącznie na niekorzystnej dla odwołującego opinii biegłego diabetologa K. B..
2. nieuwzględnienie jego fatalnego stanu zdrowia;
3. brak odniesienia się do opinii orzeczników ZUS, którzy zaliczyli odwołującego do grupy o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, o czym stanowi przepis art. 378 k.p.c. Powyższe oznacza zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków.

Jedynym zarzutem podniesionym przez wnioskodawcę w apelacji jest w istocie ten, że wyrok Sądu I instancji jest nieprawidłowy, albowiem ustalenia faktyczne w sprawie zostały poczynione w oparciu o opinię biegłego diabetologa K. S.. Tymczasem biegły ten, jak podnosi się w apelacji, nie zbadał wnioskodawcy, nie zebrał wywiadu i nie uwzględnił jego złego stanu zdrowia. Ponadto wnioskodawca wskazał, że według lekarzy orzeczników ZUS zalicza się on do grupy o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Żadnych innych zarzutów w apelacji wnioskodawca nie sformułował.

Mając na uwadze powyższe zarzuty stwierdzić należy, że wnioskodawca abstrahuje od całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. Trzeba bowiem zauważyć, że w sprawie sporządzone zostały dwie inne opinie, a mianowicie przez biegłą diabetologa M. S. oraz przez biegłą neurologa B. B.. Wnioskodawca w żadnym zakresie do opinii ww. biegłych jednak się nie odnosi, a tymczasem opinia biegłej diabetologa M. S. jest zbieżna z opinią biegłego K. S.. Także biegła neurolog, która oceniała powikłania cukrzycowe nie stwierdziła, aby istniały przesłanki zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Opinia biegłego diabetologa K. S. jest rzeczywiście opinią bardzo lakoniczną, nie zawiera opisu dokumentacji medycznej wnioskodawcy, a wnioski wysnute przez biegłego nie zostały przez niego uzasadnione. Te zastrzeżenia nie dotyczą jednak opinii biegłej diabetologa M. S.. Zarówno ta opinia, jak i opinia biegłej neurologa spełniają kryteria opinii fachowych i rzetelnych. Biegłe zapoznały się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy, przeprowadziły jego badanie, dokonały rozpoznania schorzeń wnioskodawcy oraz z punktu widzenia powyższego rozpoznania odpowiedziały na pytania zawarte w tezie dowodowej postanowienia o dopuszczeniu dowodu z ich opinii, a więc czy wnioskodawca jest niepełnosprawny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 roku, nr 127, poz. 721) i w jakim stopniu. Wniosek swój biegłe uzasadniły.

W związku z powyższym prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił wyżej wymienione opinie biegłych lekarzy M. S. i B. B. jako pełne, jasne i należycie uzasadnione. Trzeba przy tym podnieść, że wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem I instancji oświadczył wprawdzie na rozprawie w dniu 3 grudnia 2014 roku, iż nie zgadza się z opinią biegłej diabetologa, jednakże żadnych konkretnych zarzutów do opinii tej nie zgłosił. Nie zakwestionował także opinii biegłej neurologa ani na rozprawie w dniu 20 maja 2015 roku, ani wcześniej, na wezwanie Sądu.

Wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak również w apelacji powołuje się na to, że „według orzeczników ZUS zalicza się do grupy o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności”. Tymczasem lekarz orzecznik ZUS stwierdził wyłącznie, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy. To bowiem wynika ze złożonych orzeczeń z dnia 20 marca 2015 roku (k. 64) oraz z dnia 17 sierpnia 2015 roku (k. 80).

W świetle powyższych opinii biegłych lekarzy: diabetologa M. S. i neurologa B. B. prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu zdrowia wnioskodawcy. Prawidłowo także Sąd Rejonowy, z punktu widzenia tych ustaleń,

stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia kryteriów zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.